

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 7 września 2023 r.

DIH-3.707.83.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH - 3.82.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 13 lipca 2023 r. (DP.8361.14.2023), na mocy której przedsiębiorcy Witoldowi Hryniszynowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „BiW” Witold Hryniszyn w Przemysłu wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu:

- niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622) poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w sklepie należącym do ww. przedsiębiorcy, informacji o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, tj. w zakresie:
  - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił funkcję co sprzęt sprzedawany (art. 37 ust. 1 ww. ustawy);
  - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile ten sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony przez kontrolowanego (art. 37 ust. 2 ww. ustawy);
  - nieodpłatnego przyjęcia w sklepie, którego powierzchnia sprzedaży sprzętu wynosi co najmniej 400 m², zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 3 ww. ustawy);
- nieumieszczenia, wbrew art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 17 i 20 lutego 2023 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Podkarpackim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia DP.8361.14.2023 z 17 lutego 2023 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie należącym do ww. przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, nie zawiadomiono przedsiębiorców o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że w dniu kontroli w ofercie sklepu znajdował się sprzęt elektryczny i elektroniczny, a tym samym przedsiębiorca podlega obowiązkom dystrybutora, określonym w art. 37 oraz art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622, zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”).

W toku kontroli, sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, ustalono m.in., że ww. przedsiębiorca:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy,
- wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie przekazał informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi.

Przedsiębiorca oświadczył, że brak umieszczenia wymaganych informacji zgodnie z art. 37 i 39 ustawy o zużytym sprzęcie wynikał z jego niedopatrzania.

W toku kontroli wszystkie informacje wymagane przepisami art. 37 ust. 1 - 3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie zostały umieszczone w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli DP.8361.14.2023 z 20 lutego 2023 r.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Podkarpacki WIIH zawiadomieniem z 13 czerwca 2023 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu, na podstawie art. 61 § 1 Kpa postępowania administracyjnego w trybie art. 91 pkt 25 i 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, w należącej do przedsiębiorcy placówce handlowej. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 § 1 oraz art. 73 i art. 79 § 2 Kpa w każdym stadium postępowania strona ma prawo czynnego udziału, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu.

Dnia 13 lipca 2023 r. Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 § 1 Kpa wydał decyzję, na mocy której

przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu:

- niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 ustawy. o zużytym sprzęcie poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w sklepie należącym do ww. przedsiębiorcy, informacji o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, tj. w zakresie:
  - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił funkcję co sprzęt sprzedawany (art. 37 ust. 1 ww. ustawy);
  - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile ten sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony przez kontrolowanego (art. 37 ust. 2 ww. ustawy);
  - nieodpłatnego przyjęcia w sklepie, którego powierzchnia sprzedaży sprzętu wynosi co najmniej 400 m², zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 3 ww. ustawy);
- nieumieszczenia, wbrew art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Dnia 8 sierpnia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i wydanie rozstrzygnięcia umarzającego postępowanie w przedmiocie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, ewentualnie o uchylenie przedmiotowej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ pierwszej instancji.

Pismem z 14 sierpnia 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) - dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o używanym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Art. 37 ust. 4 ustawy o używanym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru używanego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru używanego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości używanego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o używanym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania używanego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o używanym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość

administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytych sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów z kontroli oraz postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Podkarpackiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3 oraz
- art. 39 pkt 2 o zużytych sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie. Tym samym w ocenie organu II instancji działania Podkarpackiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona zarzuciła Podkarpackiemu WIIH naruszenie art. 189d Kpa przez jego niezastosowanie i niewzięcie pod uwagę szeregu ważnych okoliczności mogących mieć wpływ na sam fakt wymierzenia kary pieniężnej, a mianowicie: niewzięcie pod uwagę, że do naruszenia doszło po raz pierwszy, a waga tego naruszenia była znikoma lub nieproporcjonalna do stopnia nałożonej kary; nie wzięcie pod uwagę faktu, iż bezpośrednio po stwierdzeniu naruszenia w dniu kontroli (17 lutego 2023 r.) strona dobrowolnie dokonała czynności naprawczych, tj. wywiesiła na ścianie sklepu, w widocznym miejscu informację wymaganą przepisami ustawy o zużytych sprzęcie.

Odnoszą się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że dziale IVA Kpa zostały określone zasady nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu. W art. 189d Kpa wskazano przesłanki wymiaru administracyjnej kary pieniężnej. Jednak zgodnie z art. 189a § 2 pkt 1 Kpa, w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów działu IV w tym zakresie nie stosuje się. Biorąc pod uwagę, że w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie zostały określone przesłanki ustalania wysokości administracyjnej kary pieniężnej, tym samym zgodnie z przywołanym powyżej przepisem, brak było podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 189d Kpa.

Tym samym zarzut naruszenia art. 189d Kpa należy uznać za bezzasadny.

Jako kolejny zarzut strona wskazała w odwołaniu naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wynikające z błędnej oceny, iż waga naruszenia normy prawnej była znaczna, gdy w rzeczywistości waga naruszenia prawa była znikoma, a zaraz po jej stwierdzeniu strona zaprzestała naruszenia prawa i dopełniła obowiązki informacyjne określone w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

W ocenie Prezesa UOKiK również ten zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazać należy, że Podkarpacki WIH prawidłowo, rozważył możliwość zastosowania art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa czemu dał wyraz w treści decyzji. Organ drugiej instancji również nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie ww. przepisu.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, iż przedsiębiorca jeszcze podczas kontroli uwidoczniał w swoim sklepie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie.

Jednakże odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa możliwe jest po łącznym spełnieniu dwóch warunków tj. waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. akt. III SA/Gd 160/21: „Jednocześnie należy też zwrócić uwagę, że aby można było odstąpić w trybie art. 189f Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.”

Organ drugiej instancji zgadza się z Podkarpackim WIH, że nie można uznać w przedmiotowej sprawie, że waga naruszenia była znikoma.

Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, tj. fakt, iż w momencie jej podjęcia, informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - podpisanym przez stronę bez uwag w protokole kontroli DP.8361.14.2023 z 20 lutego 2023 r. wraz z załącznikami (w tym oświadczeniem przedsiębiorcy, że brak umieszczenia wymaganych informacji wynikał z jego niedopatrzenia). Dodatkowo Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy ustawy o użytym sprzęcie wskazują wprost, w jaki sposób i jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Podkreślić należy, że celem ustawodawcy przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o użytym sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci użytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, jak i gdzie te odpady mogą pozostawiać. Stwarza to możliwość jak największego odzysku i recyklingu użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Niewątpliwie uzyskanie przez kupujących i użytkowników tego sprzętu powyższej wiedzy przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawienia użytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych.

Strona nie dopełniła dwóch obowiązków informacyjnych nałożonych na nią w ustawie o użytym sprzęcie i nie można uznać, że waga naruszenia prawa w tym przypadku była

znikoma, tym bardziej, że realizacja określonych prawem obowiązków uwidocznienia informacji był zależny wyłącznie od strony.

O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużytych sprzęcie można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny (np. brakowałoby tylko niektórych zapisów). Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. sygn. akt VI SA/Wa 1989/19. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona nie zamieściła żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. W konsekwencji powyższego, konsumenci zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. Brak uwidocznienia przez dystrybutora ww. informacji narusza prawo konsumentów do rzetelnej i pełnej informacji oraz ogranicza ich wiedzę o właściwym postępowaniu z zużytym sprzętem po okresie jego użytkowania. Brak informacji o sposobie postępowania ze zużytym sprzętem czy wskazujących punkty zbierania zużytego sprzętu prowadzi do mieszania zużytego sprzętu z innymi odpadami, co może mieć negatywny skutek dla środowiska naturalnego oraz zdrowia ludzi. W opinii organu drugiej instancji w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, ponieważ przedsiębiorca nie zrealizował nałożonych na niego dwóch obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego powinien zapoznać się ze wszystkimi przepisami, regulującymi tego typu działalność i się do nich stosować. Spełnienie obowiązków informacyjnych, o których mowa w ustawie o zużytych sprzęcie, było zależne jedynie od strony, a uwidocznienie w punkcie sprzedaży wymaganych informacji, zdaniem organu drugiej instancji, nie wymagało od przedsiębiorcy zbyt dużego wkładu pracy czy zaangażowania.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Ponadto w ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku. Zdaniem organu literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Niemożność takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowej sprawie Skarżący nie ma

możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK nie widzi możliwości usunięcia skutków naruszenia, gdyż nieuwidocznienie przez stronę wymaganych informacji uniemożliwiło użytkownikom kupowanego sprzętu zapoznania się z nimi. A nie jest możliwe usunięcie braku stosownej wiedzy u użytkowników w przeszłości.

Prezes UOKiK zgadza się z twierdzeniem strony zawartym w odwołaniu, iż podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 17 lutego 2023 r. ustalono, że przyjmuje ona zużyty sprzęt oraz rzetelnie dokonuje obsługi klientów, a także przestrzega przepisów art. 37 ust. 1 oraz art. 39 pkt. 1 i 3 ustawy. Jednakże organ drugiej instancji zwraca uwagę, że przedmiotem postępowania prowadzonego przez Podkarpackiego WIH było naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy, które wprost wskazują na obowiązek dystrybutora do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży wymaganych tymi przepisami informacji. Obowiązku „umieszczenia w widocznym miejscu” nie realizuje ustne przekazywanie informacji przez sprzedawcę.

W uzasadnieniu odwołania strona podniosła, że niedopełnienie obowiązku wynikało z niedopatrzenia, gdyż strona prowadzi działalność jednoosobowo i w toku wykonywanych czynności zapominała o wywieszeniu stosownych informacji.

W ocenie Prezesa UOKiK argumenty te nie zasługują na uwzględnienie, gdyż obowiązujące od 1 stycznia 2016 r. przepisy ustawy o zużytym sprzęcie dotyczą wszystkich przedsiębiorców, bez względu na ich wielkość i formę organizacyjną, a czas jaki upłynął od ich wejścia w życie do pierwszego dnia kontroli, tj. 17 luty 2023 r. był wystarczający do umieszczenia wymaganych prawem informacji.

W odwołaniu strona zarzuciła ponadto naruszenie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie przez nieumorzenie postępowania w przedmiocie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, w sytuacji gdy zaistniały do tego podstawy, a przedsiębiorca niezwłocznie wyeliminował stwierdzone podczas kontroli naruszenia, które powstały w wyniku niedopatrzenia, a nie zamierzonego działania mającego na celu omijanie przepisów prawa lub ich niestosowanie, co w sytuacji losowej w jakiej się znalazła strona uzasadniało, w jej ocenie, zakończenie postępowania pouczeniem podczas kontroli i umorzeniem sprawy w zakresie wymierzenia kary pieniężnej.

Art. 93 ust. 4 ustawy stanowi, że jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Prezes UOKiK wskazuje ponownie, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że brak informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie wynikał z niedopatrzenia kontrolowanego (protokół kontroli DP.8361.14.2023 karta nr 4 oraz załącznik nr 4 do protokołu oświadczenie przedsiębiorcy z dnia 17.02.2023 r.). Ani w trakcie trwania kontroli, ani w czasie prowadzonego przez organ pierwszej instancji, jak również w toku postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK strona nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących na dochowanie przez nią należytej staranności i uczynienie wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło. Brak jest także podstaw do uznania, że strona nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia.

Przepisy ustawy o zużytych sprzęcie jednoznacznie stwierdzają, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa. Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytych sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez dystrybutorów w sposób należyty.

Jak wynika ze wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej strona prowadzi działalność gospodarczą od ponad 20 lat. Natomiast ustawa o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Oznacza to, iż strona miała dość czasu, aby zapoznać się z jej treścią i jako profesjonalista z długoletnim doświadczeniem stosować jej zapisy w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Trzeba także pamiętać, że o zastosowaniu art. 93 ust. 4 ustawy nie decyduje umyślność działania sprawcy lub jej brak, a dochowanie należytej staranności. Nie można uznać, że strona dotożyła należytej staranności, skoro przez ponad siedem lat obowiązywania ustawy nie umieściła w swojej placówce handlowej informacji wymaganych art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy Strona jako profesjonalista powinna zdawać sobie sprawę z obowiązków wynikających wprost z przepisów prawa i dążyć do ich wypełnienia.

Dla zastosowania art. 93 ust. 4 ustawy konieczna jest ocena okoliczności zaistniałych przed ujawnieniem nieprawidłowości. Wpływu na to nie mają działania następcze, wykonywane przez kontrolowanego już po ujawnieniu nieprawidłowości przez inspektorów Inspekcji Handlowej podczas kontroli (jak wskazano wcześniej zaprzestanie naruszania prawa bierze się pod uwagę przy rozpatrywaniu przesłanek odstąpienia od ukarania na podstawie art. 189f Kpa).

W uzasadnieniu odwołania strona podniosła także, że naruszenia miały charakter jednostkowy, stopień naruszenia nie był znaczny, niezwłocznie wyeliminowała stwierdzone podczas kontroli naruszenia, co w sytuacji losowej w jakiej się znajduje uzasadniało zakończenie postępowania. Według strony powinno to stanowić podstawę do umorzenia postępowania w trybie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie i zakończenia postępowania

pouczeniem. W ocenie przedsiębiorcy nałożona na niego kara w wysokości 5 000 zł jest dla niego krzywdząca. Strona nie zgadza się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że była to najniższa przewidziana w ustawie kara, gdyż organ według niej pominął przepisy, które przewidują pouczenie i umorzenie sprawy.

Zdaniem Prezesa UOKiK również te argumenty nie zasługują na uwzględnienie.

Naruszenie art. 37 ust. 4 ustawy polegało na niewykonaniu obowiązku uwidocznienia trzech informacji wskazanych w art. 37 ust. 1, 2 i 3 ustawy o zużytych sprzęcie, a naruszenie art. 39 pkt 2 ww. ustawy - na niewidocznieniu informacji wskazanych w tym przepisie. Mając powyższe na uwadze nie można uznać, iż naruszenie miało charakter jednostkowy, a stopień naruszenia nie był znaczny, co zostało szczegółowo omówione powyżej.

Zgodnie z przepisami ustawy o zużytych sprzęcie za naruszenie art. 37 ust. 4 ww. ustawy wymierza się administracyjną karę pieniężną w wysokości od 5.000 zł do 300.000 zł (art. 92 pkt 6 ustawy), a za naruszenie art. 39 pkt 2 ww. ustawy - od 5.000 zł do 500.000 zł (art. 92 pkt 5 ustawy). W przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia (art. 93 ust. 5 ww. ustawy).

Z powyższych przepisów wynika, że Podkarpacki WIIH mógł nałożyć na stronę karę w wysokości od 5 000 zł do 500 000 zł. Oznacza to, że wymierzona stronie decyzją z dnia 13 lipca 2023 r. kara była najniższą, jaką organ pierwszej instancji mógł wymierzyć stronie.

Jednocześnie należy pamiętać, że zgodnie z art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE), ustanawiane przez państwa członkowskie sankcje za naruszenie przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Podsumowując w niniejszej sprawie nie wystąpiły podstawy do umorzenia postępowania na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy, ponieważ strona nie przedstawiła organowi dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strona nie mogła przewidzieć. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 listopada 2021 r. sygn. akt IV SA/Wa 925/21 (LEX nr 3309222) Sąd stwierdził: „Wyjaśnić należy, że art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie odnosi się wyłącznie do sytuacji, w której przed powstaniem naruszenia strona dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których nie mogła przewidzieć oraz przedstawić w tym zakresie organowi stosowne dowody. Tylko w takiej sytuacji organ może wszczęte postępowanie umorzyć, lub też nie wszczynać postępowania w tym zakresie w ogóle. Na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie nie jest więc istotna skala naruszenia: fakt czy zaprzestano naruszenia bądź usunięto naruszenie prawa, czy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna, a raczej działania jakie podejmowała strona, aby do tych naruszeń nie doszło oraz dowody przedstawione przez stronę.”

Mając powyższe na uwadze, zarzut strony dotyczący naruszenia art. 93 ust. 4 ustawy uznać należy za bezpodstawny.

Jako ostatni w odwołaniu strona przedstawiła zarzut naruszenia art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie przez niezastosowanie przepisów działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2022 r., poz. 2651 z późn. zm.) (dalej jako: „Ordynacja”), tj. art. 22 § 2 pkt 1 Ordynacji, polegający na tym, że nie wzięto pod uwagę możliwości zwolnienia strony z płacenia nałożonej kary pieniężnej, gdy w rzeczywistości pobranie tej kary zagraża egzystencji strony i jej rodziny.

Zgodnie z art. 94 ustawy w sprawach dotyczących administracyjnych kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ordynacji, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują odpowiednio wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska albo wojewódzkiemu inspektorowi inspekcji handlowej. Z kolei wskazany przez stronę przepis Ordynacji stanowi, że organ podatkowy, na wniosek podatnika, może zwolnić płatnika z obowiązku pobrania podatku, jeżeli pobranie podatku zagraża ważnym interesom podatnika, a w szczególności jego egzystencji.

Odnosząc się do powyższego zarzutu strony Prezes UOKiK wskazuje, że przewidziane w art. 22 § 2 pkt 1 Ordynacji postępowanie prowadzone jest na wniosek podatnika. W przedmiotowej sprawie strona wniosku takiego nie złożyła, a tym samym brak było podstaw do wszczęcia takiego postępowania. Ponadto strona powołując się na ten przepis nie wskazała żadnych dowodów wskazujących na zagrożenie jej egzystencji.

Przed wszystkim jednak, wniosek o zwolnienie z obowiązku uiszczenia kary może być skutecznie złożony dopiero po tym jak decyzja o jej nałożeniu stanie się ostateczna. Trzeba podkreślić, że przepisy Ordynacji do omawianej kary pieniężnej stosuje się jedynie odpowiednio. Organy podatkowe są uprawnione do zwolnienia płatnika z obowiązku pobrania podatku, na jego wniosek, w drodze decyzji uznaniowej. Decyzję tę wydaje się po przeprowadzeniu postępowania, w którym organ podatkowy ustala, czy są spełnione przesłanki zastosowania tego zwolnienia określone w art. 22 § 2 Ordynacji.

W omawianej sprawie postępowanie administracyjne prowadzone na podstawie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie, a przedmiotem badania organu jest zaistnienie przesłanek z tejże ustawy, tj. w szczególności wypełnienie bądź niewypełnienie przez stronę obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy. Natomiast odpowiednie zastosowanie art. 22 § 2 Ordynacji (w oparciu o art. 94 ustawy) może mieć miejsce w osobnym postępowaniu, w którym jedynym przedmiotem badania organu jest zaistnienie przesłanek z tego przepisu tj. wystąpienie zagrożenia dla ważnych interesów podatnika, a w szczególności jego egzystencji. W obu przedstawionych sprawach zarówno przedmiot postępowania jest zgoła inny jak i inne są podstawy prawne, stąd też zasadnie jest przyjęcie, że zastosowanie art. 22 § 2 Ordynacji w stosunku do administracyjnych kar pieniężnych przewidzianych w art. 91 ustawy może mieć miejsce jedynie w osobnym (wszczętym na wniosek zobowiązanego), postępowaniu, którego przedmiotem będzie zaistnienie przesłanek z ww. przepisu Ordynacji a nie zaistnienie przesłanek do zastosowania omawianej kary administracyjnej.

Mając powyższe na uwadze, zarzut strony dotyczący naruszenia art. 94 ustawy uznać należy za bezpodstawny.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Podkarpacki WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o użytych sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że wymierzona została najniższa kara z możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł - 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł - 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Podkarpackiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie dolnej granicy z możliwych, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o użytych sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i wydania rozstrzygnięcia umarzającego postępowanie w przedmiocie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej czy też uchylenia przedmiotowej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez organ pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxx]
2. Podkarpacki WIIH
3. a/a